

ΑΡΡΩΣΤΕΣ ΠΝΟΕΣ

ΣΕ ΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΗΧΟΣΚΟΠΙΑ.

ΑΝΟΙΞΗ.

Ἔλα ἕς τὸ πολυφλοίσβιστο ρυάκι
ἀνάκουστο κελάϊδισμα ν' ἀκούσης,
ἔλα ἕς τὸ πολυφλοίσβιστο ρυάκι·

Στ' ἀπάρθενο τῆς νειότης μου νεράκι
κορμὶ τὸ ροδοστάλαχτο νὰ λούσης,
ἕς τ' ἀπάρθενο τῆς νειότης μου νεράκι·

Ἔλα μὲ τὰ μαγιάπριλα νὰ γέρνης
ἕς τῆς ὄχτης τῆς δροσόλουστης τὸ πλάϊ,
ἔλα μὲ τὰ μαγιάπριλα νὰ γέρνης·

Τῆς ἀνοιξης τ' ἀρώματα νὰ παίρνης,
ποῦ φεύγει γοργοφτέρουγη καὶ πᾶει,
τῆς ἀνοιξης τ' ἀρώματα νὰ παίρνης.

Ἔλα, Θεὰ λαμπρόπλαστη, νὰ κλείσης
πνοή μου τὴ στερονόσταλη ἕς τὰ στήθια,
ἔλα, Θεὰ λαμπρόπλαστη, νὰ κλείσης·

Τοῦ μάρτυρα ὠρηοχλάμυδα νὰ ντύσης
τὸ νειὸ ποῦ πικροπάλεψε γι' Ἀλήθεια,
τοῦ μάρτυρα ὠρηοχλάμυδα νὰ ντύσης.

Ἔλα ἕς τὸ πολυφλοίσβιστο ρυάκι
ἀνάκουστο κελάϊδισμα ν' ἀκούσης,
ἔλα στὸ πολυφλοίσβιστο ρυάκι·

Στ' ἀπάρθενο τῆς νεότης μου νεράκι
κορμὶ τὸ ροδοστάλαχτο νὰ λούσης,
ἔς τ' ἀπάρθενο τῆς νεότης μου νεράκι.

1902.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ.

Σώπα· τὰ τρελλόδεντρα
ἄκου πῶς βογγοῦνε,
σώπα.

Ἄκου τὰ ξηρόκλαδα
πῶς τριζομανοῦνε,
ἄκου.

Κύττα· τὰ ροδόφυλλα
πέφτουν ἕνα, ἕνα,
ρεῦουν τὰ χιονόκρινα
χάμου γλωμασμένα,
κύττα.

Πάμε· νὰ προσμένουμε
πιὰ δὲν πρέπει τώρα,
τοῦ ἄγριου πικροθάνατου
σίμωσεν ἡ ὥρα,
πάμε.

Σώπα· τὰ τρελλόδεντρα
ἄκου πῶς βογγοῦνε,
ἄκου.
Ἄκου ἔς τὸ τρισκόταδο
πῶς μᾶς τραγουδοῦνε,
σώπα.

Πάμε· νὰ προσμένουμε
εἶνε ἄργά πιὰ τώρα·
τοῦ ἄγριου πικροθάνατου
σήμανεν ἡ ὥρα,
πάμε.

1902.

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΓΕΡΙΩΝΕ.

Κι' ανιστοροῦνε μας τ' ἀγέρια
(ἄχαρη ἐστὶὰ ποῦ μᾶς προσμένει!)
κάποια τρανά, μὰ πιά χαμένα,
κάποια ζωὴν εὐτυχισμένη.

Κι' ανιστοροῦνε μας τ' ἀγέρια
(ὦ, ποθητὰ ὅπου εἶνε ἀλήθεια!)
τὸ σπίτι μὲ τὰ γονεικά μας
καὶ τῆς νενῆς τὰ παραμύθια.

Κι' ανιστοροῦνε μας τ' ἀγέρια
(ἄχ, ἔτσι ἢ Μοῖρα μας τὰ φέρει!)
τὴν ξεπεσμένην ὁμορφιά μας,
ποῦμασταν νειοὶ κι' εἴμαστε γέροι!

Κι' ανιστοροῦνε μας ἀκόμα
(ἄχαρα ξένα, μαῦρα ξένα!)
τις τόσες πίκρες τῶν γονειῶ μας

Ποῦ ὡς ποῦ νὰ δοῦνε μας θὰ σβύσουν
καὶ θὲ νὰ βροῦμε ἐρηλωμένα
ὅλα τὰ σπίτια τῶν καλῶ μας.

1909.

ΠΕΡΣΑ ΠΟΘῶ ΚΑΙ ΚΡΑΖῶ ΣΑΣ.

Περσὰ ποθῶ καὶ κράζω σὰς δροσόλουστα
περήφανα βουνά μου ἀγαπημένα,
μὲ τὰ βαθειὰ κι' ὀλόσκια ρουμάνια σας,
μὲ τ' ἀηδονάκια σας τὰ ἐρωτεμένα.

Σὲ σᾶς ὁ λογισμὸς μου φέρνεται
τὴν πᾶσ' αὐγὴ, τὸ κάθε βράδυ,
σὲ σᾶς μὲ τὰ γλυκοχαράγματα,
μὲ τ' ἀπαλὸ κι' ἀνάλαφρο σκοτάδι.

1909.

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΗΣ.

Μακρὰ ἀπὸ ἑμένα, εἶπα,
καὶ τῶν σοφῶν, βιβλία ἔσεις ἑφτάτομα,
καὶ τῶν τρελλῶν ἰδανιστῶν
λαξευτοί,
σφιχτοδεμένοι σίχρι.

Τοῦ δροσεροῦ, τοῦ σύσκιου τοῦ βουνοῦ
νά ἔνα ὄμορφο τοπεῖο·
σοφία τρισημέγλη!
Μιὰ ἀνατολή, μιὰ δύση τοῦ ἡλίου, νά.
Νά ἡ γυναῖκα·
τὸ πλέον
ῶραϊον ποίημα!

Στὴ φύση ξαναγύρνα, ὦ ἄνθρωπε,
καὶ ζῆσε·
Θεὸς καὶ σύ, ἀνάμεσα
᾿ς τοῦ Θεοῦ
τὰ μεγάλα ἔργα.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ 1911.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΕΑΡΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ.

Στὰ περιβόλια ἀπλώθηκε γαλήνιο τὸ βράδυ:
οἱ ἔργατες μὲ τὰ ζῶα τους γυρίσανε στὴ χώρα,
σταμάτησαν νὰ τρίζουνε τὰ ξύλινα πηγάδια,
κάθε ζωὴ ἀποκάρωσε κι' εἶνε ἡ ὥρα τώρα

ποῦ ἀνάβουνε τὰ φῶτα τους, μακρὰ, κάποια σπητάκια,
ποῦ μιὰ κραυγὴ φτωχοῦ πουλιοῦ ξεσκίζει τὸ σκοτάδι,
ποῦ ἀνήσυχτα θροῖζουνε ἡ ριγηλὲς πλατάνες
στῆς αἴρας τῆς ἑσπερινῆς τὸ κρυερὸ τὸ χᾶδι.

Εἶνε ἡ ὥρα ἀνάμεσα ποῦ στ' ἀνθη τὰ κλεισμένα
ἢ πεταλοῦδες, ὅπου ζοῦν μὲ φῶς, θὲ νὰ πεθαίνουν,
ποῦ τὸν γαλήνιον οὐρανὸ ἄστρα λαμπρὰ διαβαίνουν

καὶ ποῦ ἡ ψυχὴ μου σοβαρὴ στέκεται σὰν ν' ἀκούη
τῆς μέρες μου στὸ παρελθὸν νὰ πέφτουν μία-μία —
ἀργά, βαρεῖα — ὡς οἱ ὄριμοι καρποὶ στὴν ἡσυχία.